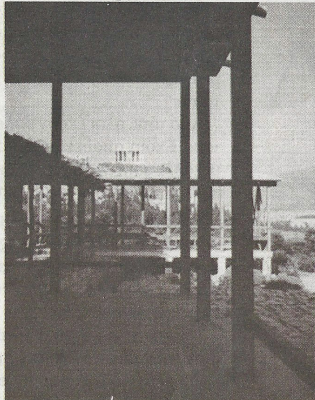

Κυρίαρχη μορφή της έκθεσης, που εγκαινιάζεται 9 Ιουνίου, ο **Δημήτρης Πικιώνης**

Η θέα της Ακρόπολης όπως την είδε ο Δ. Πικιώνης από τον Άγιο Δημήτρη τον Λουμπαρδιάρη. Δεξιά, έργο του Τάσσου Βρετού

Το έργο του Βλάση Κανιάρη «Coexistence» με την καλοσιδερωμένη γερμανική σημαία και επάνω της κουρελιασμένη η ελληνική

«Ντέρτι Humanism», στο Λονδίνο

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΡΟΥΖΑΚΗ

Μια έκθεση Ελλήνων εικαστικών από διαφορετικές γενιές στην καρδιά του Λονδίνου και με τη λέξη «Ντέρτι» στον τίτλο της εζάπτει, αυθόρμητα, τη φαντασία. Ας ξεχάσουμε, όμως, εξ αρχής οποιαδήποτε couleur locale διάσταση. Η έκθεση «Ντέρτι Humanism», που εγκαινιάζεται στις 9 Ιουνίου στον χώρο τέχνης «Faggionato Fine Arts», στο νούμερο 49 της οδού Αλμπερμάλ σε επιμέλεια της ιστορικού τέχνης Νάντιας Αργυροπούλου, δεν είναι μια έκθεση για το ποιοι είναι οι Έλληνες καλλιτέχνες, αλλά με Ελληνες καλλιτέχνες.

Κυρίαρχη μορφή της είναι ο αρχιτέκτονας και ζωγράφος Δημήτρης Πικιώνης: σχεδία και φωτογραφίες, τόσο από τον τρόπο που αποτύπωσε το θρυλικό σπήτι του αγρότη Αλέξανδρου Ροδάκη στο Μεσαρό της Αίγινας όσο και από τη διαμόρφωση που έκανε στον χώρο του Αγίου Δημητρίου Λουμπαρδιάρη και στην περιοχή της Ακρόπολης.

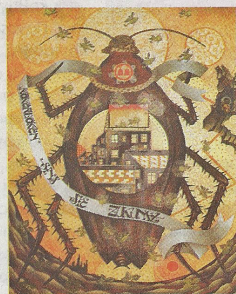
«Το έργο του Πικιώνη και το σπήτι του Ροδάκη στην Αίγινα λειτουργούν σαν παραβολές, ξεδιπλώνουν τον μίτο της αφήγησης της έκθεσης», λέει η Νάντια Αργυροπούλου. «Ο Ροδάκης είναι η περίπτωση ενός λαϊκού ανθρώπου, που κατάφερε να προικονομήσει τον μοντερνισμό μ' ένα σπήτι στο πουθενά, φτιαγμένο από το τίποτα. Ενώ γενικότερα το έργο του Πικιώνη μάς προσφέρει την έννοια του θραύσματος, εκείνου που συλλέγει θραύσματα απ' όλη την Αθήνα και φτιάχνει τον περίβολο της Ακρόπολης».

Η «θραυσματική» προσέγγιση δεν είναι αναγνωρίσιμο στοιχείο μόνο στο έργο των περισσότερων καλλιτεχνών της έκθεσης, αλλά και στον τρόπο που διαχειρίζονται την έννοια της ταυτότητας. Αρκετοί από αυτούς έζησαν ή ζουν στο εξωτερικό από επιλογή ή αναγκαιότητα: Βερολίνο, Βιέννη, Λονδίνο, Σαν Φρανσίσκο, Παρίσι. Συνεπώς η γεωγραφική και ψυχολογική απόσταση από τη χώρα καταγωγής τους έχει διαμορφώσει ένα μέρος της ταυτότητάς τους. Δίπλα σε έργα ιστορικών καλλιτε-

Νεαρή Υδραία φωτογραφημένη το 1956 στο νησί από τον ποιητή Ανδρέα Εμπειρίκο

χνών, όπως των Δημήτρη Πικιώνη, Βλάση Κανιάρη, Αλέξη Ακριθάκη, Nelly's, Νάνου Βαλαωρίτη, Ανδρέα Εμπειρίκου, αναγνωρίζονται και τα έργα ορισμένων από τους σημαντικότερους καλλιτέχνες της νεότερης γενιάς: Αθανάσιος Αργιανός, Σάββας Χριστοδουλίδης, Χάρης Επαμεινώνδα, Στέλιος Φαϊτάκης, Βασίλης Καρούς, Διονύσης Καβαλιεράτος, Ραλλού Παυναγιώτου, Γιώργος Σαπουντζής, Χριστιάνα Σούλου, Λάκης και Άρης Ιονάς, Θανάσης Τότοικας, Γιάννης Βαρελάς, Κωστής Βελώνης και Τάσος Βρετούς. Η έκθεση σχεδιάζεται στον χώρο ώστε να

Το έργο του Στέλιου Φαϊτάκη με τη μορφή μιας τερσίστας κασαρίδας

ενισχύει την αίσθηση της εμπειρίας και της συμμετοχής των θεατών και όχι με κάποιο είδος γραμμικής παράθεσης των έργων. Κορυφαίο είναι το «Coexistence» του Βλάση Κανιάρη, το οποίο αποκτά, μοιραία, αυτή τη χρονική συγκυρία πολλαπλές σημασίες τόσο για την Ελλάδα όσο και για το τι συμβαίνει στην Ευρώπη. Πρόκειται για μια καλοσιδερωμένη γερμανική σημαία και επάνω της, κουρελιασμένη, αναγνωρίζεται η ελληνική.

Οι φωτογραφίες του ποιητή της «Οκτάνας» Ανδρέα Εμπειρίκου, ανάμεσά τους κάποια προκλητικά στιγμιότυπα

από έφηβες κοπέλες και πέτρινοι φαλλοί, επιβεβαιώνουν πως το φωτογραφικό του έργο είναι αλληλένδετο με το ψυχαναλυτικό και το ποιητικό. Ενώ τα κολάζ του Νάνου Βαλαωρίτη διαστρέφουν την ελληνική μυθολογία και ειρωνεύονται τον τρόπο που οι ξένοι την αντιμετωπίζουν.

Από τα έργα των νεότερων καλλιτεχνών αναφέρουμε ενδεικτικά τη ζωγραφική του Στέλιου Φαϊτάκη με τη συνύπαρξη της βυζαντινής με τη γιαπωνέζικη και άλλες εικαστικές παραδόσεις. Και οι είκοσι καλλιτέχνες της έκθεσης αξιοποιώντας διαφορετικά μέσα – φωτογραφία, γλυπτική, ζωγραφική, βίντεο, performance – συνθέτουν και τη μορφή ενός ιδιόμορφου «Ατλάντα» ή ενός ανοιχτού ημερολογίου που γράφεται ακόμα.

Η βαθύτερη ουσία της έκθεσης εντοπίζεται και στον τίτλο της «Ντέρτι Humanism». Η Νάντια Αργυροπούλου κάνει λόγο για έναν αναδυόμενο ανθρωπισμό, που εμπειρεύει κι ένα είδος υπαρξιακής βασάνου. Αυτή τη σημασία έχει και η συνύπαρξη της τουρκικής λέξης Ντέρτι δίπλα στη λέξη Humanism.

Συνδέστε αυτό το είδος της υπαρξιακής βασάνου με την ψυχολογική και κοινωνική διάσταση της ελληνικής οικονομικής κρίσης:

«Αν αυτή τη χαοτική κατάσταση, το αίσθημα επικείμενης καταστροφής στη χώρα το ζήσουμε επιφανειακά σαν κάτι που απειλεί μόνο τις ευκολίες μας και όχι σαν κάτι που μας αναγκάζει να παιδευστούμε και να αλλάξουμε, θα χάσουμε άλλη μία ευκαιρία. Η τέχνη, σαφώς, δεν μπορεί να διαχειριστεί το καθημερινό άγχος. Μονίμως, όμως, τα τελευταία 20 χρόνια δεν έχουμε χρόνο, είτε μας κυνηγεί το κέρδος και το όνειρο μιας καλύτερης ζωής είτε, όπως τώρα, η καταστροφή».*

info: Διάρκεια έως 12 Αυγούστου. 49 Albermale street, τηλ: +44(0)2074097979.